

Sygn. akt V CSK 576/12

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku C. L.
przy uczestnictwie E. L.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 16 sierpnia 2012 r., sygn. akt III Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz wnioskodawczyni 3600 (trzy
tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestnik oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek „przedsądu”, a ponadto

stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał, że problematyczna jest relacja art. 162 k.p.c. przy uwzględnieniu treści art. 380 k.p.c. i art. 283 § 2 k.p.c. Nie sprecyzował jednak określonego zagadnienia prawnego z odwołaniem się do konkretnych poglądów judykatury i jurysprudencji i nie przedstawił własnego zapatrywania w tym przedmiocie. Samo wskazanie przepisów prawnych, bez konkretnego i zrozumiałego wyartykułowania zagadnienia prawnego i jego uzasadnienia nie jest jednak wystarczające do uwzględnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem wyręczenia stron i artykułowanie zagadnień prawnych, których strony nie sformułowały.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., niepubl.). Skarżący określając, które przepisy wymagają wykładni powinien je dokładnie określić, jak również precyzyjnie wyartykułować poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej. Uzasadnienie przedstawione przez skarżącego nie umożliwia zdekodowania żadnych poważnych wątpliwości. Sąd nie dopatrywał się również żadnych argumentów uzasadniających dokonanie ponownej analizy art. 162 k.p.c. w nawiązaniu do powołanej uchwały SN z dnia 27 października 2005 r., III CZP 55/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 144, jak i wyroku SN z dnia 2 lipca 2008 r., II PK 7/08, OSNP 2009, nr 21 - 22, poz. 283.

Nie występuje także w niniejszej sprawie podstawa z art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c. Skarżący wskazał, że poprzez naruszenie przepisów art. 43 § 2 k.r.io., art. 212 § 3 k.c., art. 380 k.p.c. i art. 283 § 2 k.p.c. strona została pozbawiona możliwości obrony swoich praw. Jednak uczestnik w żaden sposób nie wyjaśnił, w jaki sposób doszło do naruszenia praw uczestnika i na czym miałyby ono polegać. Analiza akt nie potwierdza tezy o wystąpieniu w sprawie nieważności postępowania. Brak zatem podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę.

Powołanie się na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa. Uczestnik oczywiste naruszenie prawa odniósł do zastosowania przez Sąd art. 162 k.p.c., przy nieuwzględnieniu treści art. 380 k.p.c. i art. 283 § 2 k.p.c. Uczestnik jednak w komunikatywny sposób nie uzasadnił w odrębnym wywodzie na czym polega oczywistość naruszenia jak również nie odniósł jej do określonych przepisów prawa. Brak rzeczowego i konkretnego uzasadnienia powyższej podstawy, skutkować musi niewykazaniem zasadności wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Na wniosek wnioskodawczyni zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania w przedmiocie skargi na podstawie art. 520 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 13 § 2 k.p.c. oraz w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 i § 7 pkt 10 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., nr 461).

aw
jw